

Isusov plašt i sjena: Crkva, dom naše svetosti

Kada Krist dođe do nas u svojoj Crkvi i dopusti nam da dotaknemo njegov plašt, snaga koja izlazi iz njega je njegova vlastita svetost. Na taj nas način on preobražava da uživamo u „širini, dužini, visini i dubini” njegova srca.

4.12.2024.

Bio je to običan dan u Kafarnaumu, a jedna žena je čudesno ozdravila kada

je dotakla rub Isusova ogrtača (usp. Mk 5,25-34). Vrlo malo znamo o njoj, ali još manje imamo vijesti o mnoštvu koje je pristupilo Gospodinu s tom istom nadom: doći do njegove haljine i ozdraviti od svojih bolesti (usp. Mt 14,36). Pa ipak, svaki od njih je Isusu bio važan i jedinstven: kao i nas, čekala ih je sva ljubav Božja.(1)

Naš Gospodin nastavlja hodati među nama, dopuštajući da ga se dosegne, dotakne, pita. Ne djeluje u našim životima s oprezne „sigurne udaljenosti“, već s pouzdanom neposrednošću. Djela apostolska nam pokazuju kako je taj kontakt moguć budući da je Isus svojim uskrsnućem i uzašašćem postao prisutan na način manje zamjetan golim okom, ali zapravo puno bliži. Njegov je plašt postao dostupan u Petrovoj sjeni: „na trgove su iznosili bolesnike i postavljali ih na ležaljka i posteljama ne bi li, kad Petar bude prolazio, bar sjena

njegova osjenila kojega od njih" (Dj 5,14). -15). Tako je: plašt Gospodnji sada postoji u sjeni Apostola, pretvoren u silu Svevišnjega koja pokriva, posvećuje i liječi. Plašt našega Gospodina i sjena Apostola: to je „bogoljudska stvarnost Crkve", (2) put kojim nas Bog nastavlja dosežati i dodirivati, mjesto našeg iskustva božanske ljubavi, dom naše svetosti.

Dodirni plašt Gospodnji

Poput neposrednih svjedoka tih čuda, možemo biti iznenađeni jednostavnošću kanala kroz koje se Kristovo srce želi povezati s našim. Možda bismo očekivali nešto neobičnije, nešto što će jače ući u naša osjetila. Pa ipak, to je tako: Bog nam želi prenijeti svoju milost samim dodirom svog plašta i dopuštanjem da nas dosegne njegova sjena.

Da bismo dotakli Gospodina potrebno je biti spreman proći kroz

posredovanja s malo svjetla, a ponekad čak i s više sjene nego svjetla; pa ipak, kao što se događa s vitrajima katedrale, kroz ta posredovanja svjetlost dopire do nas, čak ponekad dobivajući divne tonove. Petrova sjena može izgledati upravo kao takva, Petrova sjena; a ipak, tu je On, živ i djeluje.

Isusov plašt, Petrova sjena su sama Crkva koja zrači snagom i svjetlom. Ona je „poput sakramenta, to jest znaka i oruđa prsnog jedinstva s Bogom i jedinstva cijelog ljudskog roda.”(3) Dakle, put do naše svetosti prolazi kroz želju da ostanemo vrlo sjedinjeni s Isusom Kristom u njegovoj Crkvi, jer je naša snaga u njemu, u njegovoj “sakramentalnoj” osobi. Sveti Lav Veliki je rekao da je „ono što je bilo vidljivo u našem Spasitelju prešlo u njegova otajstva.”(4) Na sličan je način sveti Josemaría vidio sakramente „kao otiske njegovih stopa, kako bismo

mogli zakoračiti tamo i dosegnuti Nebo.(5) Izazov se dakle sastoji u otkrivanju snage i plodnosti koja se krije ispod prividne jednostavnosti tih riječi i gesta, onih lica i elemenata – te sjene – kroz koje Gospodin želi danas doći k nama.

Jedna od stvari koju nam Gospodinov život pokazuje jest da je njegov način ulaska u naše postojanje osobni susret. Isus dotiče gubavca, gleda one koje poziva, polaže ruke na malene i poziva se u Zakejevu kuću. I to nisu jednostavne epizode iz prošlosti, jer Isus nije promijenio svoju prvotnu želju: on želi i dalje svakoga osobno susretati. I tek tada, kroz te lijepe susrete, on nas obraća, privlači k sebi.

Sakramenti poniznosti

„Što smo čuli, što smo vidjeli očima svojim, što razmotrismo i ruke naše opipaše (...), navješćujemo i vama“ (1 Iv 1,3). Ove autobiografske riječi

apostola Ivana dojmljivo razotkrivaju što je živjelo u srcima prvih kršćana. Naša prva braća u vjeri nisu nam namjeravala prenijeti samo promišljanje ili neke potresne priče o Isusu Kristu, niti putokaz da sami uspostavimo odnos s Bogom. Komunicirali su nam iste stvari koje su mogli vidjeti, čuti i dodirnuti; jer su znali da je to, i nijedan drugi, Gospodinov način da nas preobrazi u drugog Krista.

Riječ je, dakle, o istinskom susretu s Isusom, ali u "sakramentima poniznosti", kako je rekao sveti Augustin.⁽⁶⁾ Kao što je Gospodin darovao vid slijepom od rođenja prekrivši mu oči nečim nesigurnim poput blata, tako i mi dopuštamo da budemo izliječeni unutar njegove Crkve. Zato ljubimo ispovijed, euharistiju, zajedničko i službeno svećeništvo i svaki sakramentalni dar: jer ljubimo svetu i poniznu Kristovu ljudskost. Kada primamo te

darove s vjerom i nadom, sve se više poistovjećujemo s Isusovim osjećajima i naklonošću (Fil 2,5). Geste, znakovi i riječi koje primamo izvode u nama čudo svetosti.

Međutim, kao što se dogodilo Naamanu Sirijcu, koji je mali tok Jordana usporedio s velikim rijekama svoje domovine (usp. 2 R 5,10-12), želja za većim ili jačim vodama također se može javiti u nama, većim ili jačim od onih sakramenata za njegovanje naše svetosti. Ponekad nam se može činiti da nas sakramenti jedva mijenjaju, da je to put koji je prespor ili rutinski. I možda se javi san o nečemu što je izvan njih, o duhovnom iskustvu većeg utjecaja. Možda je tada vrijeme da se, zajedno s jednostavnošću ovih kanala, ponovno otkrije i onaj trajni poziv koji je ostao urezan u sjećanje ljubljenog učenika kod povratka

nakon toliko sati s Gospodinom:
poziv ostati u njemu.(7)

Ostati sjedinjen s njegovim plaštem, zadržati se u sjeni njegove Crkve i njezinih sakramenata, znači ponovno otkriti vrijednost njihova učestalog posjećivanja. Ova ustrajnost će djelovati u nama, ne toliko kroz akumulaciju učinaka koje lako možemo uočiti, koliko kroz progresivnu transformaciju našeg srca. Tako ćemo biti puni povjerenja da će novo vino stići. To dolazi, sve dok ostajemo sjedinjeni s jednim trsom i primamo od gospodara jedine riječi vječnog života. Ostati u Gospodinu po njegovim sakramentima stoga je vrlo lijep način da se prepustimo u njegove ruke. Znamo da mu, ostajući u njemu, dopuštamo da izvrši svoje djelo u nama, na svoj način i svojim tempom. I onda, „naš unutarnji život ne sadrži više spektakla od toga:

Krist je taj koji prolazi gotovo kao u sjeni" (8).

Ako u sakramentima ponovno možemo dotaknuti plašt njegova čovječanstva, dopustiti da nas dosegne sjena Apostola također znači biti pozoran na glas koji nam Crkva upućuje. Od nje primamo riječi koje su nam potrebne za rast u svetosti. Dočekujući ih i dopuštajući im da djeluju s povjerenjem i ljubavlju, postajemo ono što slušamo.

Možemo na trenutak zastati na riječima koje čujemo, na primjer, u sakramentu pomirenja. Oni koji se često ispovijedaju mogli bi ponekad imati dojam da ponavljaju jedno te isto, a da ni dobiveni savjeti ne variraju puno. To bi vas moglo obeshrabriti i učiniti da izgubite nadu u plodonosnost ovog sakramenta. Možda je tada vrijeme da ponovno otkrijemo riječi koje su nam dane u svakom odrješenju: da

nam Bog daje „oproštenje i mir.”(9) Gospodin nas, preko svoje Crkve, potvrđuje u našem stanju kao bića kojima je oprošteno. I poziva nas da živimo u miru, jer naša srca već žive u miru njegovu.

No, tijekom svete mise čujemo i mnoge izraze milosti, počevši od Riječi Božje koja mora u nama prokrčiti put. „Slušamo to svojim ušima i to dođe do srca; ne ostaje u ušima, mora ići u srce; a iz srca prelazi u ruke, na dobra djela. To je put kojim prolazi Riječ Božja: od ušiju do srca i do ruku“ (10) Posebno nam dobro čine riječi koje primamo za vrijeme posvete, kada nam sam Krist kaže da se daruje za nas i da On želi fizički nastaniti naše živote. I što kaže, to i čini: dopušta da ga se dodiruje i jede, u euharistijskom zajedništvu.

Sila koja transformira

Iz plašta našega Gospodina i iz Petrove sjene izlazi sila sposobna izliječiti tijelo; ali prije svega obratiti srce. Kada Krist dođe do nas u svojoj Crkvi i dopusti nam da dotaknemo njegov plašt, snaga koja izlazi iz njega je njegova vlastita svetost. Na taj način on nas preobražava tako da živi u nama, a mi uživamo u „širini, dužini, visini i dubini” njegova srca (Ef 3,18).

Ovo širenje srca vodi nas da iskustvo svetog Pavla učinimo svojim: „svima bijah sve da pošto-poto neke spasim.” (1 Kor 9,22). Kada Crkva uistinu postane naš dom, shvaćamo da istinski želimo da svatko može iskusiti Božju ljubav u svom životu. „Bog nas je pozvao (...) da učinimo Isusa Krista poznatim tolikim umovima koje ne znaju ništa o Njemu, i – ljubeći nas u Njegovom Djelu – dao nam je i apostolski način rada, koji nas potiče na

razumijevanje, na ispriku, na delikatnu ljubav svim dušama." (11)

Prekrasan znak da preobražavajuća snaga Gospodinova srca nalazi prihvatanje u nama je da određene udaljenosti ili unutarnje prepreke prema drugima počinju nestajati, što nam se prije činilo vrlo teško prevladati. Ljudski motivi u ishodištu ovih stavova više nisu zadnja riječ i snaga Božje ljubavi mirno nam se nameće. Gospodin proširuje naša srca da se otvore u bratskoj ljubavi prema svim ljudima i na svim stranama. Osjećamo zajedništvo sa svima, tako da nam ništa o drugima nije strano.

Isus je svoje prve sljedbenike želio obučiti u tom duhu. Odabirom dvanaestorice nije želio stvoriti krug homogenih ljudi, nego upravo suprotno. Stoga, ljudski rečeno, razloga za podjele među njima nije nedostajalo. Bila je gotovo

provokacija pozvati ljude tako različitih sredina, političkih osjetljivosti i društvenih pozadina da žive zajedno dan za danom. Pa ipak, upravo se tako uvijek iznova rađa Crkva: kada, zbog ljubavi prema Gospodinu i Evanđelju, ljudski razlozi za podjele prestanu imati posljednju riječ. Božja ljubav pobjeđuje u našem ponašanju kada dopustimo Crkvi da u nama prevlada želja za zajedništvom nad lakom sklonošću podjelama.

Svetost koju Crkva budi u našoj duši očituje se stoga i u snažnoj želji za pomirenjem, opraštanjem i dubokim jedinstvom sve djece Božje.

Općinstvo svetih tada se više ne svodi na ideal, na nešto za što znamo da je istinito, ali nam se čini nedostižnim. Doživljavamo ono što je naš Otac napisao: „i svatko će osjetiti u trenutku unutarnje borbe, jednako kao i u stručnome radu, radost i snagu, jer nije sam.”(12) To jedinstvo

sa svima u Crkvi tako postaje
uzbudljiv poziv na koji želimo
odgovoriti novim stavovima,
rođenim iz srca Kristova: „Da se
razumijete, da se ispričavate, da se
volite, da uvijek znate da ste u
rukama Boga, u pratnji svojih (...).
Nikad se ne osjećaj sam, uvijek u
pratnji, i uvijek ćeš biti čvrst: noge na
zemlji, a srce gore, da znaš slijediti
dobro.” (13)

Daj nadu

Uz ovu novu sposobnost ljubavi,
snaga koja dolazi od Gospodina i
njegove Crkve potiče nas da gledamo
na stvarnost kroz novu leću: nadu.
Papa Franjo je upravo želio da
sljedeći Jubilej Otkupljenja slavimo u
tom tonu.(14) Isus nastavlja hodati
kroz povijest i usred čovječanstva.
Njegov plašt je veći nego što naše oči
mogu vidjeti. Pobijedeći smo
sigurnošću da Gospodin nastavlja
djelovati, dodirivati i dopuštati da do

njega dođu ljudi usred svijeta koji sečini dezorijentiranim u toliko stvari. Ne ignorirajući dramu povijesti, sa svim njezinim stranama boli i tragedije, svetost koju Crkva sije u nama pomaže nam da ne damo mjesta malodušju ili nostalgiji pred naizgled postkršćanskim svijetom, kao da je širenje ili smanjenje određenih polja utjecaja bilo sve što se moglo slaviti kao trijumf ili žaliti kao poraz.

„Nakon što smo upoznali Isusa, ne možemo učiniti ništa drugo nego proučavati povijest s pouzdanjem i nadom (...). Stoga se ne zatvaramo u sebe, ne žalimo sa sjetom za prošlošću koja se čini zlatnom, nego uvijek gledamo naprijed, u budućnost koja nije samo naših ruku djelo, već je prije svega stalna briga providnosti Božje.”(15) Svetost koja se rađa iz krila Crkve podsjeća nas da Gospodin neprestano čini "sve novo" (Otk 21,5). Tamo gdje neki možda

vide samo dekadenciju, mi, unatoč svemu, vidimo zametak preobrazbe. Na svadbi na kojoj ponestaje vina otkrivamo nužni uvjet da dođe novo, ono koje samo Krist može donijeti.

„Najvažniji izazov pred Crkvom – i društvom u cjelini – jest dati nadu svakoj osobi, osobito mladima, obiteljima i onima koji trpe najveće materijalne ili duhovne potrebe.“

(16) I nada koju Crkva želi u našim srcima udahnuti je sigurnost da Gospodin ne prestaje dolaziti u pomoć ljudima; i da je stvarnost našeg otkupljenja ono što je uistinu konačno u povijesti, ono što ostaje prisutno i raste, unatoč kukolju (Mt 13,24-52).

* * *

Sveti Josemaría je vjernicima Opusa Dei napisao da se trebaju naviknuti gledati „najprije i uvijek na svetu Crkvu" (17). To su riječi koje zapravo vrijede za sve kršćane. U Crkvi

vjerničko oko vidi samoga Krista kako živi među nama. Onaj isti koji je hodao među mnoštvom i koji nam sada prilazi, dotiče nas i posvećuje. Pogled vjere u njemu vidi nedvojbeni Kristov plašt, koji nam je vrlo blizu, da bi nam dao život i priopćio nam svoju beskrajnu ljubav. Uz ovaj pogled dolazi i osjećaj dubokog povjerenja i privrženosti, tako da će se uvijek u nama naći „stav pun nade, sinovskog pouzdanja“ s kojim ćemo primiti, kako nam je rekao sveti Josemaría, „svaku vijest koja nam dolazi od Zaručnice Isusa Krista“. Jer ne sumnjamo da iz toga mogu proizaći samo dobre stvari i da je svaka od njih uvijek usmjerena prema glavnoj od svih: našoj svetosti.

(1) „Pitam se mnogo puta na dan: što će biti kad se sva ljepota, sva dobrota, sva beskrajna Božja čuda

izliju u ovu jednu glinenu posudu koja sam ja, to smo svi mi?" (Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog sastanka, 22. 10. 1960.).

(2) Mons F. Ocáriz, Poruka, 21.10.2023.

(3) Drugi vatikanski sabor, Lumen Gentium, br. 1.

(4) Sveti Lav Veliki, Propovijed 74, 2; citirano u Katekizmu Katoličke Crkve, br. 1115.

(5) Usp. Sveti Josemaría, Druženje u Buenos Airesu, Argentina, 15.6.1974.

(6) Sveti Augustin, Ispovijesti 8, 2,4.

(7) U Evandjelju po svetom Ivanu ovaj se glagol više puta pojavljuje na Isusovim usnama; usp. Iv 6,56; 8.31; 15.4-10. U svom prvom pismu, apostol će ponoviti ovo inzistiranje: usp. 1 Iv 2,6.24.27; 3,6.24.

(8) Sveti Josemaría, Prijatelji Božji, br. 152.

(9) Usp. Obred pokore.

(10) Papa Franjo, audijencija, 31.01.2018.

(11) Sveti Josemaría, Pismo 4, br. 1.

(12) Sveti Josemaría, Put, br. 545.

(13) Sveti Josemaría, U dijalogu s Gospodinom, br. 79.

(14) Usp. Papa Franjo, Spes non confundit, Bula saziva redovitog jubileja 2025.

(15) Papa Franjo, audijencija, 11.10.2017.

(16) Mons. F. Ocáriz, «Opus Dei također želi biti “na izlazu”». Intervju od 07-03-2017, prikupljeno u opusdei.org.

(17) Sveti Josemaría, Pismo 18, br. 27.

(18) Msgr. Fernando Ocáriz, Poruka,
13.IX.2023.

(19) Sv. Josemaria, Pismo 8, br. 54.

Nicolás Massmann

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/isusov-
plast-i-sjena-crkva-dom-nase-svetosti/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/isusov-plast-i-sjena-crkva-dom-nase-svetosti/)
(6.08.2025.)